

джра и позна лицето на едина отъ двамата другари на изъясната ладия: То бѣше лицето на Юна. Двамата любовници излѣзвахъ, както казахмы, ради развлеченіе къмъ морето. Въздъхнахъ жрецътъ и са отпуснахъ на сѣдалището си. Като стигнахъ срѣщу предградіята, на които смиреннитѣ домове са простирахъ по брега на рѣката, излѣзохъ изъ ладіята и стѣпихъ на сухо. Олинеъ послѣдованъ отъ свещеника влѣзе въ единъ лабиринтъ отъ тѣсни улици и най-подиръ влѣзохъ въ една къща малко по голѣма отъ съседнитѣ на която вратата бѣхъ заключены; той похлопа три пѣти и вратата са отворихъ и пакъ са тосъ часъ затворихъ щомъ Апикидъ влѣзе слѣдъ Олинеа.

Като минѣхъ презъ едно пусто предверіе намѣрихъ са предъ една стая доста пространна, на която като са затваряхъ вратата освѣтаваше са отъ една дупка на вратата направена въ видъ на прозорецъ. Тамъ са срѣхъ Олинеъ и като похлопа рече.

— Миръ вамъ!

— Кои сте? попыта гласъ отъ стаята.

— Вѣрны, отговори Олинеъ и вратата са отворихъ.

— Дванайсетъ до четирнайсетъ челоуѣцы сѣдахъ на полукръгъ мѣлчешката и по видимому молахъ са въ умиленіе предъ едно изobraженіе на распятіе неискусно на дърво издѣлано.

Тѣ погледихъ тогасъ мѣлчеливо къмъ Олинеа, а той, преди да имъ каже нѣщо, колѣнитѣ предъ распятіето като гледаше на него втрепенено и си мърдаше устнитѣ, и Апикидъ разумъ че той са молише умственно; Подиръ молитвата Олинеъ са обърнахъ къмъ събраніето.

— Братя мои Христіяны, рече имъ, не са чудете като гледате тука едного отъ свещеницитѣ на Изида; той е живѣлъ помежду слѣпнитѣ, но Духътъ слѣзе на него и жае да чуе, да види и да разумѣ.

— Добръ дошълъ, отговори другій, мажъ здрълъ, който по изгорѣлото си отъ слънцето лице и азіатскитѣ си черти виждаше са че са е родилъ въ Сирия; той былъ разбойникъ на млади години.

Нека доде, рече другій третій, старецъ съ промѣсена обрада въ когото Апикидъ позна роба на старого Диомеда.

— Нека влѣзе, отговорихъ наоколо другитѣ, свѣчки челоуѣцы отъ най долнето съсловіе, освѣтъ двама, защото Апикидъ съзрѣ въ тѣхъ единъ чиновникъ и единъ търговецъ отъ Александрія.

— Ный, рече Олинеъ, като са обърнахъ къмъ новообърнатия, ный не та принуждавамы на скрътностъ, не искамы отъ тебе клетвы ка-